

“Δεν καταδέχονταν στη γή να περπατήσει” ο μακαριστός κυρός Παύλος

/ [Γνώμες](#)

Γερόντισσα Θεολογία, Καθηγουμένη Ιεράς Μονής Παναγίας Μικροκάστρου

Με την ευλογία του σεπτωτάτου Αρχιεπισκόπου μας κ.κ. Ιερωνύμου, του αυτοπροσώπως τιμώντος την Εξόδιο αυτή Ακολουθία τολμώ να εκφωνήσω τον πενιχρό μου λόγο, για να μη σιγήσει, αχαρίστως φερόμενη, και η των Μοναχών και Μοναζουσών χορεία, φόρον αποτίουσα τιμής και ευγνωμοσύνης στον εκλιπόντα σεπτόν ιεράρχη και πεφιλημένο Αρχιερέα μας κυρό Παύλο.

Την κατάπληξη και διάσειση της διάνοιας μας από το αδόκητο γεγονός του θανάτου του, διαδέχθηκε η νηφάλια αποδοχή του θελήματος του Θεού, της ανεξιχνίαστης Πρόνοιας Του, της αδιαπραγμάτευτης φιλανθρωπίας Του.

Όντως εκπλήσσεται ο νους μας, όταν βλέπει, όχι το άνθος να μαραίνεται, όχι τον άρρωστο να αργοπεθαίνει, αλλά τον αετό που σχίζει τα σύννεφα θριαμβικά, σε μία ροπή του χρόνου, να πέφτει κεραυνόπληκτος.

Αυτός υπήρξε ο Επίσκοπος μας. Πετούσε σε ύψη πνευματικά. Δεν καταδέχονταν στη γή να περπατήσει. Με το αετίσιο βλέμμα του έβλεπε πάντα μακριά.

Ταπεινόφρων, εχέφρων, ολιγόλογος, ευπροσήγορος, παρήγορος, συνετός «εν πάσι», σεμνός, συγχωρητικός, συγκαταβατικός και διαλλακτικός.

Ακαταπόνητος μελετητής και εύστοχος ερμηνευτής του Ευαγγελίου. Με γλώσσα εύλαλο, με λόγο έντεχνο, με ύφος πάντα σοβαρό και κύρος θεολογικό.

«Τοις πάσι συνηρμοσμένος και πάντων κεχωρισμένος». Ταπεινός λειτουργός του Υψίστου και έμπλεως ποιμαντικής αγωνίας και πατρικής αγάπης. Ολιγαρκής, αφιλοκερδής, ακτήμων και φιλόπτωχος.

Δεν έδινε «ύπνον τοις οφθαλμοίς» και «στους κροτάφους του νυσταγμόν». Τον πρόδιδαν οι συνεχώς πεπυρωμένοι από την αϋπνία οφθαλμοί του.

Απλούς τοις τρόποις και άπλαστος ω ήθει. Η εγρήγορση του θύμιζε συνεχώς το λόγο του θειοτάτου Παύλου «Τις ασθενεί και ουκ ασθενώ; Τις σκανδαλίζεται και ουκ εγώ πυρούμαι;».

Από το στόμα του έρρεε «μέλι και γάλα» κατά τον ψαλμωδό, αλλ' ουδέποτε υπήρξε κόλαξ και υποκριτής.

Υπερασπιστής των αδικούμενων, ελεγκτής των εκτρεπομένων και βραβευτής των φιλότιμου μένων.

Ακάματος κήρυκας του Ευαγγελίου, σύμφωνος με το αποστολικό «ουαί μοι εάν μη ευαγγελίζωμαι».

Εκεί όμως που ο αποστολικός του ζήλος εκορυφώνετο και η ρητορική του δύναμη εκρήγνυτο, ήταν το κήρυγμα της Αναστάσεως του Χριστού. Ποθούσε να πιστέψουν όλοι, ότι ο Χριστός όντως «εκ νεκρών έγηγερται», και ότι «κατεπόθη ο θάνατος εις τέλος», δια να μη λυπούνται οι Χριστιανοί «ως οι λοιποί οι μη έχοντες ελπίδα».

Ο ζήλος του για την ορθόδοξη πίστη αδιάλειπτος και αμείωτος. Ενέπνεε τη βεβαιότητα, ότι ήταν έτοιμος να πεθάνει για του Χριστού την πίστη την άγια. Σήμερα μάλιστα, που κυριαρχεί επικίνδυνη αποδόμηση όλων των άξιων, η

κατάρτιση του, η παρρησία του, η ευτολμία του, η ευθυκρισία του ήταν πολύτιμες αρετές, ικανές να οπλίσουν και να εμπνεύσουν πολλούς.

Χαρακτήρισα κάποτε τον μακαριστό Επίσκοπο Αντώνιο ως «Μοναχό και φιλομόναχο Επίσκοπο». Δε διστάζω να αποδώσω τους ίδιους χαρακτηρισμούς και στον μακαριστό Επίσκοπο Παύλο, διότι και έζησε ως Μοναχός και ως φιλομόναχος ενδιαφέρθηκε τα μέγιστα για τα Μοναστήρια της Μητρόπολης του, ανδρικά και γυναικεία.

Στο Μοναστήρι της Παναγίας στο Μικρόκαστρο άφησε ανεξίτηλη τη σφραγίδα του φιλομόναχου φρονήματος του και του ασκητικού του ήθους. Με απλότητα αθώου παιδιού και έκφραση θαυμασμού άκουγε κάθε φορά τα καινούρια θαύματα της Παναγιάς της Έλεούσας.

Αλλά και η φιλοπατρία του ήταν και αυτή επαινετή. Αφ' ότου πολιτογραφήθηκε στη γη της Μακεδονίας, ταυτίστηκε με τον περήφανο αυτό λαό και σθεναρά υπερασπίστηκε τα συμφέροντα της πατρίδας. Το παράδειγμα του αγωνιστού Μητροπολίτου Καραβαγγέλη ήταν γι' αυτόν νυγμός ψυχής και ήταν βέβαιο πως δε θα δίσταζε να βαδίζει στα ίχνη του.

Αλλ', όπως φαίνεται, δεν θα του έφτανε κι αυτό. Για τούτο έσπευσε να ανεβή σ' αυτόν το θρόνο του Θεού, για να πρεσβεύει, «ως έχων παρρησίαν πολλήν», ακατάπαυστα για την Εκκλησία, για την πατρώα, για το γένος ημών και σύμπασα την οικουμένη.

Η κλεψύδρα του χρόνου όμως δεν μου επιτρέπει να αναφερθώ σε ένα έκαστο από τα φυσικά και πνευματικά του χαρίσματα. Αρκούμαι στην επιγραμματική αναφορά μου και ομολογώ ότι ο μακαριστός μας Επίσκοπος Παύλος ως ναύς υπέραντλος, κατάφορτη αρετών διεπορθμεύθη στην απέναντι όχθη της αιωνιότητας, αφού κυριολεκτικά «ηρπάγη» υπό της χειρός του Κυρίου, «ίνα μη κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού ή δόλος απατήση την ψυχήν αυτού» και δια να αναπαυθεί το πνεύμα του στη Βασιλεία του Θεού «συν πάσι τοις Αγίοις Αυτού». Ας έχουμε τις άγιες ευχές και πρεσβείες του.